

кружие). На това мѣсто ни настигна голѣма потеря. Противъ насъ бѣха излѣзле низаме изъ Сливенъ и Шуменъ заедно съ сейменете. Тие юнаци ни оглушиха ушите съ своите свирни; но ни единъ изъ тѣхъ не посмѣя да влѣзе въ шумахътъ. Слѣдъ три дена храброто войнство са вѣрна на задъ.

V

С Ж Р Б И Я.

Като видѣхъ, че нѣма надѣжда и изъ Сърбия, то намислихъ да распусна дружината си. Единъ день азъ испроводихъ нѣколко бѣлгаре въ Котелъ, за да ни донесатъ вино, ракия, хлѣбъ и тютюнъ. Тие бѣлгаре бѣха изъ софийскиятъ округъ, изъ село Желѣва, които работѣха дѣски. Отъ тие бѣлгаре азъ са извѣстихъ и за пѣтищата, които водатъ камъ Сърбия. Дѣдо Георги Симовъ ми разказа подробно за сичко, т. е. той ми обяви колко караула има, какъ имъ сѣ имената и дѣ има храна. Тогава азъ казахъ на Стояна (на шурейятъ ми) да запише сичко щото ни трѣбаше да знаеме и да приготви момчетата за пѣтъ. Единъ отъ дружината ни, по име Желѣо, са вѣспротиви на моето желание съ слѣдующите думи: »Ако идеме камъ Сърбия, то потерите щатъ да ни разбиятъ. . . Ние не знаеме пѣтищата.» Азъ му отговорихъ така: »Ако орачите да би мислиле, че годината ще да бѣде суха и неплодородна, то би останале гладни; а ако войниците са уплашатъ отъ